

ГЛАВА 50.

Пресекинята.

Докато Гирджикът бѣ вече владѣтель на колосално и можебы
терпяно богатство. Имаше цѣла торба пълна съ зла-
мата шрагоцѣнни камъни и радостта му бѣше безпре-
педы дѣлаче слѣдователно да стигне въ Пера и да съобщи
Гирджикътъ на своите приятели благополучната случка; когато
мръжи прочитъ на едната който носяше на раменѣтъ си равно
скжпоцѣнни камъни съ едното си като мърмореше презъ жбѣ.
искри.

— Сънуваме ли? по-ти, душо моя Уранію! Сега ве-
— Мислѣхъ че не! отговори животъ най-благополученъ.

и омаянъ отъ зрѣлището.

Блѣстѣхъ, на истина, та ование безпристанно пакъ си
ны съ брильянты; зумрудитѣ, еденето дѣто бѣ са съгласилъ
тытѣ са виждахъ съчетаны изжтрѣ добръ, попыта слугата,
приличаше повече на едно магич. о.
кото на дѣйствителностъ. си той).

Доста време двамата приятели кого не намѣри тамъ ос-

Единътъ мѣташе очи на и майката на Мацка. Той
сънджчето и пакъ не можеше да бѣзе да търси приятелитѣ си.
зрѣлище. ли отъ Гирджика отиде въ

— О! о! Какво е туй, блгы часа като чакаше на-
има тѣзи работи! О! Бога ми, видѣ че не иди, излѣзе да
ны да ми го казвахъ. въздухъ. Той тѣтра до мрък-

— Ще полудѣхъ, капиѣ кафенето като тананикаше
похванъ съ ржѣ, да видѣхъ му бѣше отдавно много обща.
измама на прочитъ ми.

— Ефъ! Ефъ! Не стины,
ли (продължаваше Гирдж го вые
скжпоцѣннитѣ предмети бурята
бъ гине.

енѣхъ азъ